

[Einer-Jensen.]

Herefter kan jeg på udvalgets vegne anbefale de ændringsforslag, som er tiltrådt af ministeren, og anbefale lovforslaget, således ændret, til vedtagelse.

Bjørner: Siden lovforslaget var til første behandling her i tinget, er der sket en afgørende ændring i vilkårene for Danmarks samhandelsmuligheder med en række andre europæiske lande. Fra retsforbundets side havde vi ønsket, at den nye situation, som forelå med rådsbeslutningen i Paris den 2. november i år, havde medført, at vi her i tinget havde taget hele spørgsmålet om en gennemgribende ændring i vor valutaloggivning og handelslovgivning op til en principiel drøftelse. Ved at afvise retsforbundets dagsorden forleden viste tinget, at det ikke fandt tidspunktet til en drøftelse belejligt eller hensigtsmæssigt den dag. Jeg går ud fra, at drøftelsen så er på sin plads nu ved lovforslagets anden behandling.

Det er mærkeligt at se, hvorledes folketinget bedømmer sagernes betydning. Gælder det oksebremselarvens udryddelse eller fastsættelse af en ny fridag, underkastes disse spørgsmål to gange tre behandlinger her i rigsdagen. Drejer det sig derimod om spørgsmålet om, hvorvidt man skal beklippe kronen med en trediedel af dens pålydende, hvorved milliardbeløb skifter ejermænd her i landet, så mener man, at man kan afgøre det en regnfuld søndag eftermiddag efter forhandling med en meget snæver kreds af personer indenfor og udenfor rigsdagens rammer. Når den mest epokegørende ændring i de ydre vilkår for vor handelspolitik igennem de sidste 18 eller 20 år foreligger, finder man ingen anledning til straks her i tinget at drøfte, hvad disse nye vilkår indebærer, men lader overvejelserne indgå i drøftelserne i det udvalg, der behandler vareforsyningsloven, idet man så samtidig knytter resultatet af dette udvalgs arbejde sammen med ganske uvedkommende indrepolitiske spørgsmål. For at sige det på en anden måde: i stedet for som en selvfølge at give håndslag til de vidtrækkende tilbud om restriktioners afvikling, som rådsforhandlingen i Paris var udtryk for, og som Danmark med sin relativt store udenrigshandel burde acceptere med glæde, kobler man dette spørgsmål sammen med spørgsmålet, om vi fortsat skal opkræve skatter hos befolkningen og uddele dem i form af tilskud til forbrugerpriser, eller om vi eventuelt skal give folk en skattebon, så de kan gå hen og betale skat med den, eller om vi

skal give dem rabatmærker, der fordelt på de danske medborgere, det kommer til at angå, svarer til 10 øre om dagen. Sådanne spørgsmål kobler man sammen.

Retsforbundet synes ikke, at det pynter på vort folkestyre, når vi på den måde kobler store spørgsmål sammen med små. Vi mener, som vi tidligere har givet udtryk for, at Danmark med fuld kraft skal gå ind for enhver bestræbelse for ad international vej at løse samhandelens problemer, og vi mener også, at Danmark burde gå videre og fortsætte frigørelsespolitikken, uanset hvad andre lande gør. At vi ikke står ene om dette synspunkt, viser den henvendelse, der er kommet til udvalget fra Grosrør-Societetets Komité, hvori denne institution siger — med den højtærede formands tilladelse vil jeg gerne citere —:

„Komiteen må derfor indtrængende henstille, at Danmark ikke allerede under det nu ønskede første skridt mod frigørelse af handelen mellem de vesteuropæiske lande viser en så stor tilbageholdenhed, som det af regeringen fremsatte forslag giver udtryk for.“

Når dette høje ting ikke fandt tidspunktet inde til forleden dag at udtale en tilslutning til rådsbeslutningen i Paris, som jo kun er en konsekvens af vor tidligere tiltrædelse af Marshallplanen, har vi ønsket nu at give tinget en formentlig mere passende lejlighed til overfor verden at erklære, at Danmark ønsker at være med på lige fod, når det drejer sig om frigørelse af samhandelen. Vi har derfor stillet et forslag om en ændring af lovforslagets formålsparagraf, en ændring, hvorefter det fastslås, at det ved lovens administration skal tilstræbes fuldtud at deltage i den frigørelse af europæiske landes samhandel, som er fastlagt i de almindelige retningslinier i rådsbeslutning i OEEC i Paris den 2. november i år. Jeg understreger, at det drejer sig om en tilslutning til de generelle retningslinier, ikke en tilslutning i den form, som den ærede ordfører for regeringspartiet omtalte, med alle de modifikationer, han nævnte.

Nu vil man måske indvende, at det er ikke så heldigt, at man i en dansk lov henviser til en beslutning, der er truffet andetsteds i verden, at dette måske ville være generende for vor suverænitæt. Overfor en sådan betragtning vil jeg blot anføre, at vi vistnok på adskillige områder kommer til at indstille vor tankegang på, at en øget sikkerhed ikke bare på militære områder, men også på økonomiske områder netop vil være afhængig af, om vi er villige til at afgive noget af vor egen suverænitæt og indordne